

Lovise Charlotte, der ved sit Giftermaal, ligeledes med en fremmed Tyrste, har udstedt en lignende Renunciationsact, ansat Hofdame om en aarlig Affinding, da hun paa Grund af Giftermaal ønskede at fratræde hin nysnævnte Tjeneste. Den daværende Finansminister gaaer i sin Indstilling derom ud fra, at der tilkom Ansøgerinden den af hende ansøgte Affinding, men finder det rimeligt, at denne Affinding udrededes af Prindsessens egen Kasse, hvorfor han indstiller, at, saafremt Kongen maatte befale, at Affindingen skulde afholdes af de kongelige Finanter, det da maatte blive meddeelt Prindsesserne, at de selv maatte afholde Affindingen for Høistfammes fremtidige Hofdamer eller ved Sammes Antagelse betinge, at ingen Affinding tilstaaes. Ministeren tilføjer, at det ved samme Leilighed vilde være passende at give en Bestemmelse i Henseende til Hofbetjentenes Pensionering ved de tvende Prindsessers Hof, hvorved der dog i intet Tilfælde ville kunne forstaaes andre Betjente, end de, der høre til D. kgl. Høiheders personlige Oplysning, om hvis Pensionering der Intet var bestemt, hvorhos dog Ministeren mener, at Analogien af tidligere Bestemmelser talte for, at Prindsesserne selv udredede Pensionerne.

Paa denne Ansøgning afgav Hs. Majestæt den 11te Marts 1828 følgende Resolution:

„Prindsesserne af Bort Kongelige Huus, som ere blevne formalede med Tyrster eller Prindsfer udenfor Huset, have førend saadan deres Formæling hver for sig underkrevet en formelig Afkaldsact, der iblandt Andet medfører, at Hofdamer eller Betjente, som staae i deres Tjeneste, ikke kunne gjøre noget Krav paa Statskassen hverken i Henseende til Affinding, Pension eller deslige. I Overensstemmelse dermed er hidtil blevet forholdt. Af samme Aarsag bliver den fremlagte Begiering fra Hofdame, Comtesse Holck Winterfeldt, ligesom ethvert Forlangende om Affinding eller Pension, der maatte indkomme fra Hofdamer eller Hofbetjente, som staae i Tjeneste hos Deres Kongelige Høiheder Prindsesserne Juliane Sophie og Lovise Charlotte, at afvise.“

Ved Siden af denne kongelige Resolution bør dog i modsat Retning udhæves to specielle kongelige Rescripter, respective af 26de Marts 1831 og 7de Mai 1837, ved hvilke to til Prindsesse Lovise Charlottes Hofetat hørende Betjente ere blevne pensionerede af Statskassen; men disse Tilfælde synes at have været Undtagelser, hvorimod Reglen iøvrigt har været den, at Prindsesserne selv have udredt de Pensioner, deres Betjente have nydt.

Efter Prindsesse Juliane Sophies Død indkom Commissarierne i hendes Bo med allerunderdanigst Ansøgning om, at Statskassen vilde overtage Pensioneringen saavel af de Hofbetjente, der vare i activ Tjeneste ved Prindsessens Død, som af de i hendes levende Live med Pension af hendes Hofkasse entledigede Betjente. Prindsessens Hofdame og hendes Hofchef indkom hver med lignende Andragender for deres eget Bedkommende.

De faktiske Omstændigheder ved de enkelte Betjentes Ansættelse ere følgende:

Hofdamen er udnævnt i Marts 1816 og skal det, efter hvad der er forebragt Udvalget, være skeet ved en mundtlig Resolution af Kongen.

Hofchefen har været ansat i Prindsessens Tjeneste siden 1820 og beskikkedes ved allerhøieste Resolution af 2den Februar 1836. Det maa imidlertid bemærkes, at i den Resolution, hvorved hans Udnævnelse kundgjøres ham, er han med Hensyn til Emolumenterne henvisst til Prindsessen, og at han ved Siden af sin Bestilling hos hende havde et Statsembede, i hvilket han vedblev at fungere efter sin Udnævnelse til Hofchef, samt at han, da han nogle Aar efter aftraadte fra Stats tjenesten, blev pensioneret paa sædvanlig Maade.

Alle de øvrige Betjente ere ansatte af Prindsessen selv, og er Ansættelsen skeet derved, at hun mundtlig tilkjendegav sin Hofchef, at Bedkommende var ansat. Det skal have været en Sædvane at betragte de kongelige Herstabs Betjente som fast ansatte, saa at de ikke kunde affædiges, uden at der sørgedes for deres Fremtid.

Endnu skulle vi bemærke, at Indstillingen gaaer ud paa, at Hofchefen og Hofdamen skulle beholde deres fulde Gage, men uden